

EVOKACE

Peggy Casertaová
Maggie Falconová

NA DIVOKÉ JÍZDĚ S JANIS JOPLIN

VOLVOX GLOBATOR

Peggy Casertaová
Maggie Falconová

NA DIVOKÉ JÍZDĚ S JANIS JOPLIN

Párkrát jsem měla trochu problémy

Peggy Caserta, Maggie Falcon:
I Ran Into Some Trouble

Translation © Zuzana Hanzlová, 2019
Copyright © 2018 Peggy Caserta and Maggie Falcon

ISBN 978-80-7511-494-5 (pdf)

Věnováno mámě a tátovi
Opravdu jste toho pro mě udělali hodně.

Peggy Casertaová, Maggie Falconová

Na divoké jízdě s Janis Joplin

Párkrát jsem měla trochu problémy

Z anglického originálu *I Ran Into Some Trouble*
vydaného nakladatelstvím
Wyatt-Mackenzie Publishing v Deadwoodu
v roce 2018 přeložila Zuzana Hanzlová
Redakce Patrik Linhart
Odpovědný redaktor Michal Hrubý
E-khiha Miloslav Krátký – printondemand.cz
Vydalo nakladatelství Volvox Globator,
Bořivojova 99, Praha 3 – Žižkov,
jako 66. svazek edice Evokace,
celkově jako svou 1156. publikaci.
Vydání první

Praha 2019

Adresa knihkupectví:
Volvox Globator, Štítného 16,
Praha 3 - Žižkov

Předmluva

David Falton

David Falton je autorem a spoluautorem dvaceti čtyř knih a několika biografií, například o Jamesi Deanovi, Jimu Morrisonovi, Janis Joplin, Sidu Viciousovi, Rolling Stones, Stevenu Tylerovi nebo Andym Warholovi.

Peggy Caserta

Peggy Caserta je skutečně divokým dítětem své doby. Prožíváte s ní její dobrodružství tak, jako byste sledovali dobrodružství postavy v pikareskním románu. Je to nářez. Otevřete knížku a ocitnete se na horské dráze. Okamžitě začnete tušit nějakou divočinu a najednou se to na vás začne valit. Zajímavé je, že její rodinné poměry nijak nenasvědčovaly tomu, jak divoký život prožije.

Peggy byla původně typická americká dívka: krásná s oblíbená nejkrásnější holka ze školy, ale bylo tu něco, co ji absolutně nezajímalo, respektive těch věcí bylo hned několik. Nechtěla se vdát, mít děti, žít v dvoupodlažním domě, chodit na koktejlové párty, mít na zahradě bazén a žít americký sen na předměstí. Nepřipadalo jí to kdovíjak idylické. Ale ani si nemusela dělat starosti, protože jak se ukázalo, ani v nejmenším nehrozilo, že by její život probíhal normálně.

Pokud byste se chtěli pustit do něčeho divočejšího, Peggyin příběh se jako životní plán blíží dokonalosti, ze které se ježí chlupy – včetně několika věcí, které byste neměli podniknout za žádných okolností. Jsou to věci, ze kterých se svírá srdce. Je to tak napínavé, jako byste sledovali něco, co se zcela nečekaně řítí z nebe. Nakonec Peggy všechno zvládla, přestože se možná zachovala trochu vyčůraně.

Peggy je podobná hrdince z řeckých bájí, v nichž řada nepravděpodobných událostí začíná větou: A *pak s ní Osud začal hrát svou hru…* Každé z jejích šílených dobrodružství zosnoval nějaký strašně zlomyslný rarášek, kterého jí přivedla do cesty náhoda –, což je koneckonců jen jiný název pro Osud.

Jak by bylo jinak možné, že si otevřela svůj obchod, legendární Mnasidiku, v samotném centru dění přesně v době, kdy se zrodilo Velké ztracené hippie království na Haight-Ashbury?

Do Mnasidiky přišel i Jimi Hendrix a jeho manažer chtěl, aby mu Peggy zařídila koncert ve Fillmore Billa Grahama. Billu Grahamovi Peggy předtím pomohla, aby mohl rozjet svou kariéru v showbyz-nysu. Bohovi pomohla taky. Nedávno jsem mluvil s chlapíkem, který přivezl Boha (Swamiho Bhaktivedantu) do San Franciska. Protože Bohův vůz se cestou po městě rozbil. Možná se ještě nedoslechl, že kola se už nedělají ze dřeva. A ano, měla prsty v tom, že firma Levi ´s začala vyrábět kalhoty do zvonu (a já jim to odpouštím), stala se hippie magnátkou a pak to všechno zahodila. Od naší hrdinky bychom snad ani nic jiného

nečekali.

Peggy Caserta je hrdinka z děl Tennesseeho Williamse, která se teleportovala na Haight-Ashbury, což byl teprve začátek jejích dobrodružství, která se na ni valila jako utržený vlak: byla mezi nimi zmrtvýchvstání, piráti (dobře, tak pašeráci trávy), kteří se vraceli z říše mrtvých, smažení steaků bez oleje, zázračné úniky, předtuchy, podivné lektvary, vězení a útěky z vězení. Útěk pěti pašeráků marihuany z federálního vězení v Mazatlanu byl jedním z jejích historických úspěchů. Figuruje tu i sestra Ratchetová z *Přeletu nad kukaččím hnízdem*. A kdo by chtěl přijít o to, jak Peggy a její kamarádka Kimmie přeletěly v jednomotorovém letadle nad hlavou zmatené Janis Joplin, právě ve chvíli, když přejížděla most Golden Gate… nebo jak jela ve svém mustangu a najednou jí zmizel volant. Řekl jsem, že byla tehdy na tripu? No, ale stejně…

Pak jsou tu temné feťácké ságy v rytmu blues o tom, jak je člověku mizerně. Kšefty s doktory, které okouzlila, běhání po pláži v Santa Monice s šedesáti vyzáblými posmrkávajícími mrňavými feťáky, aby dostali svou denní dávku dilaudidu. Máme tu šílenou příhodu, kdy poslala svou kamarádku Dee vyzvednout drogy v lékárně v *převlečení za policajtku*! Nebo jak si najímaly limuzínu, aby si dojely do lékárny (feťáky, kteří měli peníze, tam vždycky rádi viděli). Nebo jak uměly skvěle napodobit hieroglyfy na předpisu – zamíchaly tam trochu latiny, trochu alchymistických symbolů a nějaké doktorské škrábanice. Ale kdo říká, že být feťákem je lehké? Došlo i na strašidelné věci: na schovávání v kontejnerech na odpadky a na útěk před nadrženým prasetem (na farmě specializované na chov kuřat, kde se léčili drogově závislí prací), a kdo by s ním chtěl píchat, když má takový strašidelný penis, který vypadá jako šroubovák. Z vězení se vypsala divadelní hrou *Ain´t Love a Bitch*.

Její vyčerpaný anděl strážný se musel několikrát vzbudit hrůzou a říct si: „Co má sakra zase za lubem?“ Čas od času se neubráníte zaječení, jako když se díváte na thriller: „Proboha, Peggy, ať už uděláš cokoli, *hlavně neotvírej ty dveře*!“

Všechno, co na ni život nachystal, líčí svým živým literárním stylem, který žene její knížku dopředu jako basa „Ducka“ Dunna na singlu od Stax Volt. Všimněte si, jak sarkasticky a potutelně Peggy splétá svůj příběh. Pokud byste jí zavolali, okamžitě se před vámi v pozadí rozprostře život na americkém Jihu. Smutné houkání vlaku supícího po kolejích, psí vytí v dálce, kokrhající kohout, skákající ryby v bažinaté řece a pak – aby vám vysvětlila nějakou nepravděpodobnou událost – stylem kočky na rozpálené plechové střeše pomalu řekne: „Zlato, nemůžu za to,

že pořád jednou nohou stojím na druhým břehu.“

Peggy byla hipísačka, která polykala LSD, hulila trávu a chtěla změnit svět, ale byla stejně jako Janis marinovaná jižanskou melasou. Jedním z půvabů této knihy je její láskyplný portrét Janis Joplin, kterou vykresluje jako milou, veselou (a nezamýšleně vtipnou) osobnost. A má úplnou pravdu. Janis je tu živá, září ve svém boa a neutápí se v melancholii. Nemusíte číst Janisinu biografii (no, možná tu moji byste si přečíst mohli), abyste poznali, že Janis srdceryvně zpívající ve svých písních je zároveň skvělá, zábavná a srdečná ženská. Je dojemné dozvědět se, že Janis byla mimořádně silná osobnost, která měla navíc obrovský smysl pro humor.

Kniha *Párkrát jsem měla trochu potíže* je svým způsobem porouchanou pohádkou s dojemným, možná až srdcervoucím finále, kdy se dobrosrdečná dcera vyhrabe ze dna, vrátí se domů na hranici mezi Mississippi a Louisianou a odčiní své hříchy péčí o svou dlouhodobě nemocnou matku během jejích posledních dvanácti let života. Slova, kterými končí svou knihu, nemohla shrnout její divoký a intenzivní život líp: „Věděla jsem, že nemožné je možné. Zase.“

Prolog

Někdy se mi stává, že když po nějaké době potřebuju něco zařídit, třeba v supermarketu nebo u doktora nebo někde jinde a musím u toho ukázat občanku nebo vystavit šek, někdo – třeba oddaný fanoušek Janis Joplin nebo student alternativní kultury – se mě zeptá, jestli jsem *ta* Peggy Caserta. Lhala bych, kdybych řekla, že mi to ani trochu nelichotí, ale záleží také na tom, jak ke mně chovají, ale ráda se usměju, řeknu „ano“ a prohodím s nimi pár slov. Ale uvědomuju si, že to není o mně: je to kvůli mému spojení s Janis.

Neustávají ani další žádosti, ty formálnější a profesionální, kdy mě vyhledá nějaký neohrožený nováček nebo dokumentarista, který jde za svým cílem, a skoro všichni začínají slovy: „Mohli bychom s vámi udělat rozhovor o Janis Joplin?“ Někdy se ozvou, abych udělala kázání o Haight-Ashbury v době její největší slávy, o hippie módě, o 60. letech a někdy o tom, jak jsem přežila závislost na heroinu. Občas jsem těmto žádostem vyhověla a odpověděla jsem na e-maily nebo telefonické dotazy, jak nejlíp jsem uměla, a párkrát jsem dokonce nechala hodného vizážistu, aby zapudroval moje vrásky, a pohovořila jsem na kameru. Když mám pocit, že zacházejí s tématem a s jeho dědictvím s respektem, promluvím s nimi. Proč nezavzpomínat na skvělé časy a na osobu, která pro mě tolik znamenala? Užily jsme si to, nikomu jsme nechtěly ublížit. Když teď vyprávím o Janis a o tom, jaké to tehdy bylo, užívám si to radostněji a s větší chutí a s menší bolestí a smutkem, než které mě dříve roky trápily.

Z výsledku sice nejsem vždycky úplně nadšená, ale uvědomila jsem si, že je to povahou šelmy. Vystupovala jsem v pořadu *A&E Biography*, v pořadu *20/20* televize BBC, na kabelovce Reelz a před tím v dokumentárním pořadu *Little Girl Blue* v rámci série *American Masters*. Ale častěji nabídky odmítám, a ne vždycky úplně zdvořile. Záleží na tom, kdo mě osloví a jak.

Po všech těch letech chci být sama se svými psy-záchranáři. Někdy mi přijde zvláštní, jindy uklidňující, že jedna šestiletá etapa v mém životě, která se odehrála takřka před padesáti lety, je něco, co mě definuje v očích veřejnosti.

To, co o mě bylo napsáno, v knížkách nebo na webu – a mám na mysli hlavně články o vztahu s Janis – by se mělo číst s pořádnou dávkou skepticismu a chtělo by to alespoň trochu věnovat pozornost tomu, jak kdo k dané informaci přišel. Spoustu toho, co bylo napsáno, jsou jen domněnky a spekulace; názory, které

vyhovují nějakému schématu. Řada z těchto lidí potřebuje zobrazit Janis jako lesbu, nebo naopak jako heterosexuálku, aby ji mohli litovat, že zemřela jako bezmocná oběť osobních vztahů, a pak buď minimalizovali, nebo přifoukli moji roli tak, aby vyhovovala jejich pojetí. Bohužel se to týká i několika lidí, kteří nás znali obě. Hodně z nich Janis zaměstnávala a jejich vztah byl přátelský, ale v obchodní rovině, a nešlo o skutečné přátelství. Anebo, což je ještě horší, se informace šířily přes různé pochlebovače, kteří nevěděli, jak se věci skutečně mají, ale po Janisině smrti začali předstírat, že patřili do úzkého okruhu jejích přátel, přičemž to nebyla pravda. S těmito lidmi jsem se setkala mnohokrát a je to opravdu smutné. Jednou jsme se doslechli o někom, koho v Hollywoodu obletovali při příležitosti výročí Janisina úmrtí. Prohlašoval o sobě, že byl jejím „tajným přítelem", o kterém nikdo nevěděl. Aby bylo jasno, totéž se kdysi říkalo o mně – že jsem možná Janis ani neznala a že to, co říkám dnes, se někdy dokonce významně liší od toho, co jsem říkala v minulosti, od toho, jak jsem to údajně řekla autorovi knihy, která vyšla v roce 1973, kdy jsem se ocitla na vrcholu zoufalství a drogové závislosti. Jak už jsem zmínila, *ten příběh* začal jako pohled do nevinného fenoménu, kterého jsem byla součástí, ale skončil jako způsob jak živit drogovou závislost. Sice jsem neudělala žádná lživá prohlášení, ale dala jsem několika bezskrupulózním lidem možnost, aby mě využili, když jsem byla závislá na heroinu. Byla to jenom moje chyba.

Ale jádro všeho, co jsem říkala, byla pravda: byly jsme blízké pří-telkyně, milenky, dvě holky, které spolu fetovaly. Nikdo z dob, kdy vznikala komunita na Haight-Ashbury, a nikdo, kdo nás obě znal, nikdy nepopřel přátelské pouto, které nás pojilo.

Nezměnilo se to ani po čtyřiceti letech. Jsem čistá už víc než dvacet let a minulost vidím jasněji než kdy předtím.

Pokud by svědectví v této knize, kterou držíte ve svých rukou, nebo které právě posloucháte, bylo nepravdivé, pokud jsem celé roky přeháněla o tom, jaký byl náš vztah a jeho význam, tak proč by o tom chtěli lidé vědět víc. Vždyť v některých případech jde o vědce, kteří se zabývají Janis Joplin seriózně. Proč by po mně tito lidé stále pátrali? (Mimochodem, přestože žijeme v době Googlu, není úplně jednoduché mě najít. Žiju osaměle a většinou mimo dosah internetu.)

Myslím si tohle: nostalgie vždycky vyhrává. Ale my chceme víc než jen nostalgii. Chceme vědět od přímých účastníků, kteří byli osobně na místě, jak to skutečně bylo. A o to jsem se pokusila na stránkách této knihy. Snažila jsem se popsat, jak

nejlíp dovedu, co se tehdy skutečně odehrálo.

Nikdy neuteču svému spojení s hippie kulturou na Haight od
60. let do začátku let 70. a ani to nechci. Byl to můj život a byly to nejzajímavější, nejlepší a nejformativnější roky v mém životě. I kdybych Janis nepotkala a neměla tu mimořádnou šanci být svědkem jejího obrovského talentu a dynamických změn v historii rock´n´rollu, stejně bych měla všechno nesmazatelně vryté v každém vlákénku mé duše.

Kromě toho jsem pyšná na to, čeho jsem dosáhla v Mnasidice – jak se z mého snu o malém obchůdku stalo malé království několika obchodů na několika místech v San Francisku a že jsem jako nováček v byznysu dokázala zachytit nové módní trendy, trochu s nimi zariskovat, popostrčit je dál a vydělat pár milionů dolarů jenom tím, že jsem prodala správný typ džínsů dostatečnému množství hipíků, hudebníků nebo těm, kteří by se hudebníky rádi stali, čímž jsem iniciovala změnu, která zasáhla mnohem dál než náš píseček na Haight-Ashbury.

Ale Janis a já jsme se potkaly, milovaly a společně jsme se strašně nasmály. Panebože, my jsme se spolu tak nasmály!

Když mi teď přijde e-mail nebo mi někdo zavolá a poprosí mě o trochu mého času, je mi jasné, že skutečně chtějí kousek Janisina srdce, a protože to srdce není moje, moje odpověď zní často „ne“. Ale pro tebe, čtenáři, je moje odpověď v této knize. Jak se z nevinného děvčete v Bayou stala středoškolská miss, která se dostala do výšin na Haight a pak se propadla do šílenství závislosti. Jak jsem se po zázračném spasení na rohu ulice v Monterey v Kalifornii začala starat o svou matku. Našla jsem sebe sama. Jsem pořád tady, po všech těch letech se houpu na verandě v houpacím křesle kdesi hluboko na Jihu a budu vám vyprávět tenhle příběh, *svůj* příběh…

1. kapitola

V létě 1964 jeden nevýrazný mladík, mohlo mu být tak dvacet a něco, strčil hlavu do otevřených dveří do bytu mé spolužačky Adrian.

„Čau, já jsem Steve, bydlím dole," pozdravil a přišoural se dovnitř a ukazoval kamsi za sebe. „Co děláte, dámy?"

„Učíme se. Proč se ptáš?" zeptala jsem se a vzhlédla jsem od úkolu.

„A jak to jde?" A nacpal se k nám dovnitř.

Přešel k oknu a podíval se do mlžné a pochmurné noci nad sanfranciským parkem Panhandle, širokým pruhem mezi Oak Steert a Fell Street, který začínal na Stanyan Street, východně od parku Golden Gate a táhl se několik bloků až k Masonic Street. Byl to šťavnatý pruh zeleně, o který se staralo město, kde rostly velké stromy, převážně eukalypty, kterým se v mlžném vzduchu v San Francisku dobře dařilo.

Steve se na nás obrátil a povídá. „Mám tu jednu tabletku…, teda dvě. Když si je vezmete, zlepší se vaše schopnost něco se naučit a zaručuju," a tady udělal na chvíli pauzu a na tváři se mu rozhostil potměšilý výraz, když se zamyslel, „že to bude zážitek, jakej ste dosud nezažily."

„Jak to myslíš, že se zlepší naše schopnost něco se naučit?" ze-ptala jsem se.

„Je to trip, to je všechno, co o tom můžu říct. Jedna tabletka stojí deset dolarů a já slibuju, že pak budete koukat na svět úplně jinýma očima."

„Deset dolarů? Proč je to tak drahý? Jak může jedna pilulka stát deset dolarů?"

Adrian mlčela. Já jsem byla ta zvědavá.

Podíval se na mě a řekl: „LSD-25."

Adrian se zjevně zvuk těchto slov nelíbil a rychle řekla: „Já to nechci."

Ale já jsem si najednou uvědomila, že jsem ve starém časopise o filmech, myslím, že se jmenoval *Photoplay*, četla článek, ve kterém se psalo, že filmová hvězda Cary

Grant pod dohledem a v péči psychiatra s látkou rozšiřující vědomí, známou pod jménem LSD-25, experimentoval. Pamatovala jsem si na ten článek dobře, protože mě to fascinovalo.

„Počkej, Adrian. Měly bychom to promyslet," řekla jsem.

„Co bys chtěla promýšlet? Podle mě to zní divně…" řekla Adrian.

„Počkej… Musíš k tomu přistoupit jinak. Ber to takhle. Užívá to i Cary Grant. Cary Grant! A je na něm něco špatnýho? Jsem si stoprocentně jistá, že ne. Je bohatej, krásnej a slavnej. Vůbec nevypadá, že by trpěl!"

„No to je pravda, ale on byl vždycky bohatej, krásnej a slavnej. A jsem si jistá, že tou tabletkou to nebude."

„Ale, Adrian, ty mě nechápeš… Já to přece myslím tak, že se dá říct, že mu to nijak neublížilo. Já to zkusím. Pojď, půjdeme do toho spolu!"

„Deset dolarů?"

„Já to beru." Obrátila jsem se k Stevenovi. „Tady je mých deset dolarů. Jdu do toho."

Adrian vytáhla svou desetidolarovku hned za mnou. Tipuju, že nechtěla, aby o něco přišla v případě, že by to bylo dobré. Vzal si naše peníze a dal nám malé, obyčejné, bělavé kapsle. Když odcházel, otočil se a usmál se. „Užijte si to! Můžu říct, a rozhodně se nemejlim, že na tenhle zážitek nikdy nezapomenete."

Chvíli jsme zůstaly sedět, koukaly jsme na ty pilulky a na sebe.

„No?" řekla jsem Adrian.

„No co?" odpověděla a zněla trochu podrážděně.

„No, koupily jsme si je… Takže bych řekla, že bysme je měly spolknout."

„Nevím, jestli to chci udělat… Kouzelná pilulka? Zní to trochu divně… Co když nám to nebude chutnat?"

„Já říkám, že nechápu, proč by měl bejt Cary Grant blbej! Neměl úspěch, protože

byl blbej. A kromě toho, proč by to dál bral, pokud by mu to škodilo? Proč?“

Argument Cary Grantem zabral. Šla jsem do kuchyně, přinesla jsem sklenici vody, podívaly jsme se na sebe jako dvě děti opuštěné v lese, na které nic dobrého nečeká, polkly jsme ty zázračné pilulky a vrátily se zpátky do obýváku, sedly jsme si k učebnicím a pokračovaly v učení, jako by se nic nestalo. Nevědomky tak začal náš první trip. Byl to katalyzátor, který změnil můj život víc, než si můj třiadvacetiletý mozek tehdy dokázal představit.

Po deseti minutách Adrian vzhlédla od učebnice. „Tak co? Cítíš něco?“

„Ne. A ty?“

„Nic, vůbec nic.“

Otrávilo nás to, byly jsme nervózní a z učení sešlo.

„Podvedl nás!“ vykřikla Adrian. „Věděla jsem, že to od něj nemáme kupovat! Do prdele, deset dolarů!“ A pak se mě zeptala: „Nechceš jít na pivo?“

Otráveně jí povídám: „Pivo? Ne! Proč chceš jít na pivo?“

„No nevím. Mám pocit, že bych měla na chvíli vypadnout, jít trochu na vzduch, prostě něco takovýho. Jasně, ty moc nepiješ, viď?“

Jen několik mých kamarádů mělo pro můj odpor k alkoholu pochopení.

„Moc nepiju. Nikdy jsem tomu nepřišla na chuť. Motá se mi z toho hlava a musím pořád chodit čůrat. A vypít tolik pití najednou mi moc nejde. Ale půjdu s tebou na kolu.“

Uklidily jsme učebnice, oblékly jsme si bundy a vyšly ven z přetopeného bytu. Byly jsme si jisté tím, že nás ten chlapík s „pilulkou“ podfoukl, a v nejbližším baru jsme si objednaly pivo a kolu. Pak jsem si všimla, že kytka na konci baru začala růst – viděla jsem, jak roste nebo aspoň se mi zdálo, že vidím, jak mi roste přímo před očima. Rostla tak rychle, že dosahovala až ke zdi a pak obtočila
zrcadlo u baru. Otočila jsem se k Adrian, abych se jí zeptala, jestli si taky všimla, že z baru se stává džungle, ale viděla jsem, pane Bože, že její obličej dýchá v rytmu mizejícího přeludu. Najednou Adrian nebyla Adrian, získala podobu něčeho mezi člověkem a zvířetem. Všechno se začalo měnit, ale protože jsem měla chvilku, kdy

mi to ještě trošičku myslelo normálně, zašeptala jsem: „Adrian? Adrian? Jsi pořád tady?“

„Kde?“ zeptala se a v hlase bylo slyšet, že je zmatená.

Díky Bohu, pořád tady někde je, pomyslela jsem si.

„Něco se děje, fakt se něco děje. Vidíš to, co vidím já? Všechno se strašně rychle mění.“ Moje slova se ze mě vylila a pak se přeměnila v kouli energie, která se valila Adrian do hlavy.

Nakonec Adrian řekla: „Nevím, co vidíš, ale po tý pilulce se skutečně něco děje…, všechno se hejbe a je tu plno lidí v barvách Technicolor. Chci jít domů.“

To je dobrý nápad, pomyslela jsem si, a obě jsme vyrazily ke dveřím. Když jsme se dostaly ven, stále se měnící podívaná pokračovala dál a všechno kolem nás vypadalo jako pohled do kaleidoskopu. Pane jo! To byl svět! Chodníky se hýbaly. Auta měla velká zářící světla a nejvíc neobvyklé bylo, že všude kolem nás byla mlha. Přímo z nebes padala voda. Kde? Proč? Kudy vede cesta domů? Zdálo se, že Adrian má v sobě kompas a já jsem šla za ní. Adrian věděla, kudy se dostaneme domů. Ano, věděla to, ale jakmile jsme se dostaly k parku Panhandle, který byl jen dva bloky od baru s džunglí, zdálo se, že dojít k bloku, kde byl náš dům, trvalo dny, a ne dvacet minut. Stromy byly tak přátelské, usmívaly se na mě, kůra dýchala a kroutila se a já jsem najednou cítila, že všechno na světě je klidné a všichni jsou šťastní – kromě Adrian. Když jsem si klekla na všechny čtyři, abych se vydrápala po schodech k ní do bytu, nebyla moc nadšená – ale ty schody byly strašně strmé a musel jsem si kleknout, abych nespadla. Zdálo se, že LSD na mě účinkuje víc. Když jsme se dostaly dovnitř, slyšela jsem, jak někde teče voda.

„Adrian! Někde praskla trubka… Slyším vodu… Teče prou-dem.“

„Jo, taky to slyším.“

Díky Bohu, slyšela to taky. To byl důkaz, že to nebyla žádná halucinace. Šly jsme po zvuku a nenašly jsme nic jiného než svíčku, která bezpečně hořela tam, kde jsme ji nechaly. Obě jsme se dívaly na její plamen – Bože, bylo to tak krásné, nic krásnějšího jsem před tím neviděla. Adrian to uchvátilo stejně jako mě, takže jsem věděla, že také „naskočila“. Tající vosk začal kapat, nebo spíš téct po jedné straně svíčky a tento obvykle nepostihnutelný zvuk byl teď tak jasný a hlasitý, že to znělo jako proudící voda – „prasklé potrubí“ jsme tedy našly.

Následujících osm hodin jsme strávily ve světě měnících se vzorů, barev a zvuků – ale nic z toho mě nelekalo, i když Adrian se občas bála. Celou věčnost jsem strávila tím, že jsem se vydala od krbu k oknu, odkud jsem se chtěla dívat na stromy. Rozhostil se ve mně pocit, že všechno je dobré, že jsem absolutně v klidu, a ponořila jsem se do neuvěřitelného světa přírody. V parku jsem uviděla psa a vzpomínám si, že se mi hlavou honilo něco jako „To je ale úžasné stvoření, má čtyři nohy a ty se dotýkají země každá zvlášť, a je tak plný lásky a pokrytý srstí – je to boží tvor." Cítila jsem, že svět je najednou klidnější a že planety bude řídit skutečný mír a že nás všechny určitě naplní láska.

Aniž jsem o tom věděla, rychle se blížil začátek „psychedelické revoluce" a to, co jsem prožívala, začalo být definováno jako klasický „dobrý trip". V případě Adrian to tak nefungovalo. Její zkušenost se dala charakterizovat jako klasický „špatný trip".

Po tomhle zážitku jsme se přestaly vídat. Ani předtím jsme nebyly nejlepší kamarádky, byly jsme prostě spolužačky, které spolu chodily do třídy a učily se spolu. Nejsem si jistá, jestli LSD, co jsme si spolu tehdy vzaly, změnilo Adrian život. Vím však, že změnilo můj.

Dokonce i o několik dnů později, když už jsem jen vzpomínala na některá zjevení a pocity, jsem se pořád cítila klidná, milující
a v jednotě s vesmírem. Skočila jsem do auta a zajela jsem do Golden Gate Parku. Zaparkovala jsem u jezera a dívala jsem se na lidi, kteří v klidu jezdili po jezeře na lodičkách a užívali si to.

Když jsem se na ně dívala, vytanuly mi v hlavě vzpomínky na dobu, kdy jsem s tátou jezdila na naší podomácku vyrobené Peggy C a táta mě varoval před nástrahami, které skýtá práce pro velkou firmu.

Slyšela jsem, jak někdo ručně řeže dřevo. Koncentrovaný rytmus, který trval minutu nebo dvě, zvuk kusu dřeva, když dopadne na betonovou podlahu v garáži. Když jsem vešla dovnitř, viděla jsem tátu s vlasy hladce sčesanými dozadu, jak trochu nakloněný tahá trojúhelníkovou pilou sem a tam přes vlákna ve dřevě. Tiše jsem k němu přistoupila a vůně čerstvě nařezaného dřeva mi stoupla do nosu. Čekala jsem, až přeruší rytmus řezání. Posledním řezem od sebe snadno a rázně oddělil dva kusy. Pak očistil pilu od pilin.

„Ahoj, holčičko," řekl, narovnal se a usmál se na mě.

„Ahoj, tati," řekla jsem a usmála jsem se na něho. Pak mi pohled sklouzl na moje nahnědlé prsty u nohou. Zčásti to bylo od sluníčka, zčásti to byla dětská špína. Šla jsem dál a dotkla jsem se něčeho, co vypadalo jako dřevěný hrudní koš. „Co děláš?"

„Dělám loď, holčičko," řekl s pýchou v hlase, když se díval na své dílo.

„Ty děláš loď?" Oči se mi rozsvítily a už jsem si představovala, jaké to bude, až já, malinký prcek v lodi, zažije dobrodružství a zároveň nachytá obrovské ryby.

„Ano, madam."

„A kdy to bude hotové, tati?"

Otřel si kapesníkem pot z čela, přimhouřil oči a řekl. „Asi tak za tři týdny. Dělám to po práci a o víkendech."

„Můžu ti pomáhat, tati?"

„Můžeš mi nosit ledový čaj," řekl a podal mi prázdnou sklenici. „A musí bejt dobrej."

„Ano, určitě! To umím!" řekla jsem a utíkala jsem do kuchyně se sklenicí v ruce.

A opravdu, asi za tři týdny jsem šla do garáže pomáhat a loď byla pryč. Volala jsem na tátu, kde je, a všimla jsem si, že je vzadu na dvoře. Táta dal do lodě hadici a napouštěl ji vodou.

„Copak nemá být loď na vodě?" zeptala jsem se celá zmatená.

„Ano, maličká. Ale když v ní ta voda zůstane, znamená to, že se do ní taky nedostane," řekl se smíchem. „Než s ní půjdeme na vodu, nejdřív to zkusíme takhle."

„Aha." A pak mi začala vrtat hlavou další věc. „A jak víš, že je to ona?"

„Protože má holčičí jméno. Jméno jako má nejhezčí holčička, kromě tvojí mámy. Pojď se podívat."

Šla jsem k zádi a vydechla jsem úžasem. „Peggy C?!" vykřikla jsem. „Jako já?"

„Jako ty, moje milá. Jestli do ní nepoteče, chceš jít se mnou příští víkend na ryby?“

„Ano!“ vyhrkla jsem a se vší svou holčičí silou jsem ho objala.

Příští víkend mě táta vzbudil brzy. Zdálo se, že cikády a cvrčci už šli konečně spát a sluníčko se ještě neprobudilo. Maminka nám večer připravila oběd a táta vzal velkou termosku s kafem.

Peggy C jsme spustili na vodu v Bayou Bogue Falaya. Já jsem seděla v lodi a táta hbitě naskočil, hned jak ji odstrčil od bahnitého břehu.

„Kdy už budeme lapat ryby, tati?“ ptala jsem se každých deset minut. Trpělivost nikdy nebyla moje ctnost.

„Říká se chytat ryby, neříká se lapat ryby.“

„Rozumím, nejdeme lapat!“ a zahihňala jsem se.

Sice jsem byla trochu úzkostlivá, ale z rybaření s tátou jsem byla nadšená. Za chvilku nám zabrala ryba a my jsme měli co k večeři. Když jsme jeli bažinami domů, sluníčko už bylo vysoko na obloze.

„Když budeš pracovat pro někoho, nikdy se nikam nedostaneš, Peggy. Pokud to bude možný, dělej sama na sebe. Jenom tak to v životě někam dotáhneš,“ pronesl táta a díval se přitom někam za mě, hluboko ponořený v myšlenkách.

„Tak jak to, že jsi to neudělal?“ zeptala jsem se trochu zmateně a pak jsem spokojená sama se sebou vykřikla: „Už to mám! Mohl jsi stavět lodě!“ Byla jsem si jistá, že jsem tátův pracovní život obrátila na ruby.

„Nemůžu si v týhle době dovolit riziko, že nedostanu výplatu. Mám štěstí, že pracuju pro poštu. Mám u nich dobrý pojištění a díky tomu bude o tvou maminku a o tebe postaráno, kdyby se mi něco stalo.“

Najednou jsem se začal cítit nesvá. Měla jsem pocit, že moje máma a já jsme byly příčinou toho, že nemohl rozjet svůj byznys. Nemohl řídit svou vlastní loď, abych tak řekla, ani nemohl začít s vlastním podnikáním, protože kdyby to nefungovalo, jak by se pak o nás postaral? Znala jsem svého tátu a z jeho hlasu jsme vycítila, že by si v mém případě přál něco jiného. I když jsem byla moc mladá, abych si dokázala představit život bez mámy a táty, uložila jsem si jeho informaci do

šuplíčku „nezapomeň, důležité“ v mém podvědomí a odběhla jsem domů.

*

Nudný život, žádné vrcholy, žádná údolí, žádné sny. Něco mě po mém prvním setkání se změnou vědomí zasáhlo. Už jsem nedokázala vybarvovat v rámci předtištěných linek. Chtěla jsem žít barevně. Divoce. Kosmicky. Bez výčitek. Bez omlouvání.

Pořád jsem musela myslet na svou zkušenost s LSD. Na *tu zkušenost*. Všechno se zdálo jasnější, vizuálně a emocionálně. Stromy byly nádhernější, voda neuvěřitelně působivá, víc než kdy dřív. Jasně že ze mě LSD vyprchalo. Ale já jsem cítila, že se se mnou stala nějaká změna. Něco se ve mně přenastavilo, něco kroužilo a hryzlo mou duši. Hryzlo mě vědomí, že bych mohla být svobodná. Zbavit se svazující každodenní práce a dělat něco, co by mi umožnilo žít vlastní život. Pracovat, ale pracovat s vášní, milovat to, co a jak člověk dělá, a abych tak řekla, dělat, co miluje. Zdálo se mi, že to není tak nesplnitelný sen nebo divné přání. Stačilo jenom svůj sen uskutečnit.

Řekla jsem si proto, že rozjedu nějaký malý podnik, otevřu si obchod s oblečením nebo něco takového. Říkala jsem si: „Jsem mladá, energická, poměrně bystrá… To zvládnu, to zvládnu.“ A zavolala jsem mámě a tátovi, kteří pořád bydleli v domě, kde jsem vyrostla, na severním pobřeží jezera Pontchartrain kousek od New Orleans.

Telefon zvedla máma. „Haló.“

„Ahoj, mami, co je nového?“

„Co je nového!? Co je nového s tebou?“

Šla jsem hned k věci. „Mami, chci začít podnikat.“ Věděla jsem, že jí to vezme dech.

„Cože…, začít podnikat?“ Vzalo jí to dech a předala informaci tátovi. „Same, to je Peggy, chce začít podnikat.“ Pak se vrátila k našemu rozhovoru a zeptala se. „Co ty víš o podnikání, slečno?“

„Nic, ale myslím, že to…“ Ale než jsem stihla dokončit větu, slyšela jsem mámu, jak volá na tátu. „Same, vždyť ona o podnikání nic neví.“ Slyšela jsem, jak táta

říká: „Tak aspoň že o tom přemýšlí.“ Máma mu předala sluchátko.

„Ahoj, zlatíčko, co máš v plánu?“

„Tati, chtěla bych vsadit na to, že možná uspěju v byznysu. Nevím ještě přesně jak, ale říkala jsem si, že kdybych měla zkraje trochu peněz, tak i kdyby to nefungovalo, tu ztrátu bychom nějak přežili, ale aspoň bych to zkusila, a kdo ví, třeba to bude fungovat.“

„Zní to docela rozumně. O kolik bych tak mohl přijít, aby mě to nezruinovalo, co myslíš?“

„No, asi 1500 dolarů.“ Neměla jsem ponětí, jak velké investice skutečně budu potřebovat, ale znělo to jako dobrý číslo.

A táta bez jakýchkoli námitek překvapivě řekl: „Dobře, jak chceš, abych ti to poslal?“

Byla jsem nadšená! Táta byl hodnej, i když jsem ho o nic neprosila. Věděla jsem, že na milující náruč svých rodičů se vždycky můžu spolehnout. Kdyby se něco pokazilo tak, že bych nevěděla, jak dál, vždycky jsem se mohla vrátit domů. Díky tomu jsem se vždycky cítila jistá, když jsem musela udělat nějaké rozhodnutí, i když bylo možná trochu riskantní. Lidé někdy říkají, že jsem dobrá obchodnice, protože dovedu riskovat, ale pravda je, že rodiče byli vždycky moje záchranná síť v případě, kdybych neuspěla.

Bylo rozumné prozkoumat okolí mého bydliště ve čtvrti Haight-Ashbury. Prošla jsem ji od Masonic Street po Stanyan Street a našla jsem prázdný obchod na Haight Street č. p. 1510 asi deset patnáct metrů daleko od rohu s Ashbury Street. Bez potíží jsem si jej pronajala za 87,50 dolaru měsíčně. Děsivé, ale vzrušující. Později se spousta lidí podivovala nad tím, jak jsem byla chytrá, že jsem si tehdy vybrala takové místo, ale já jsem o tom tehdy moc nepřemýšlela. Hledala jsem něco, kde bude levný nájem a cestou po Haight Street jsem na to náhodou natrefila. Nijak zvlášť jsem si neuvědomovala, že je to přesně na rohu Ashbury. V té době Haight a Ashbury nic neznamenaly. Když jsem začala svou myšlenku na obchod s oblečením uvádět do praxe, neodvažovala jsem se opustit své zaměstnání u Delta Airlines, protože dokonce i já jsem věděla, že v byznysu nemáte zisk hned. Musela jsem dělat oboje. Sice to bylo trochu komplikované, ale protože jsem byla naivní, myslela jsem si, že to bude fungovat. Výraz „režijní náklady“ jsem neznala, ale selský rozum mi napověděl, že abych uspěla, musím mít nízké

náklady…, hrozně nízké náklady. Delta tehdy umožňovala svým zaměstnancům, aby létali zadarmo, ale kromě toho směli také zadarmo letecky posílat zboží.

Máma byla špičková švadlena, a ačkoli se zdráhala uvěřit, že můj podnik uspěje, byla týmová hráčka a souhlasila, že pro můj obchod ušije velmi netypické oblečení. Byla můj šicí stroj a byla pro Haight-Ashbury někdo jako údernice Rosie the Riveter. Máma šila oblečení bez střihů, řídila se jen mými vágními instrukcemi. Začínaly jsme s blejzry – šily jsme dvouřadé s ozdobnou lemovkou a podšité a do každého byla všita cedulka „Vyrobeno speciálně pro vás od Novell.“ Když jich ušila asi dvacet, zabalila je do krabice, pak jeli s tátou přes jezero a poslali to nákladním letadlem společnosti Delta. Já jsem si pak zásilku na mezinárodním letišti v San Francisku vyzvedla. Měla jsem štěstí, že jsem měla tak spolehlivou pomoc (která navíc pracovala zadarmo). Ačkoli máma nedokázala ušít tolik oblečení, aby mohla zásobit celý obchod, originalita jejích výtvorů dodala mému obchodu nádech něčeho unikátního. Zbývající zboží, co jsem prodávala, bylo jednoduché, hlavně šlo o džíny od velkoobchodníků v Bay Area a mikiny výrazných barev, které se daly v chladném sanfranciském podnebí nosit místo svetrů.

MNASIDIKA

Obchod jsem pojmenovala Mnasidika po milence Sapfó, řecké básnířce z ostrova Lesbos. Původně jsem totiž chtěla oblékat místní lesby. Hodně z nich jsem znala osobně a spoléhala jsem na to, že jedna druhé o mém obchodu řeknou. V té době, v roce 1965, bylo nezvyklé, aby průměrná žena nosila džíny jinde než na ranči nebo v podobném prostředí. Sukně musely sahat až pod kolena a vlasy mladých mužů se nesměly dotýkat límce u košile, jinak by je vyhodili ze školy. Populární herečka Mary Tyler Moorová musela bojovat za to, aby v roli Laury Petrie v *The Dick Van Dyke Show* mohla nosit kalhoty, a ne perly a vypasované šaty. Hodně lidí možná překvapí, že v San Francisku, které je v současnosti považováno za Mekku ochránců práv LBGT komunity, bylo před více než sto lety ilegální oblékat se do šatů opačného pohlaví. V roce 1863 ve městě jako součást velké kampaně proti nemravnosti přijali zákon kriminalizující osobu, která na sobě měla „oblečení, které neodpovídá jeho nebo jejímu pohlaví“.

Tento zákon byl v platnosti až do roku 1974.[1] Tato situace se sice rychle měnila, ale já jsem cítila, že tu stále přežívalo podhoubí konzervativní konformity a mládež se s tím začínala ztotožňovat. Byl nejvyšší čas s tímto pitomým přístupem něco udělat.

Získat další zboží nebylo jednoduché, protože jsem měla hrozně málo peněz, které bych mohla investovat. Ze začátku jsem toho prodala hrozně málo a neměla jsem žádnou úvěrovou historii kromě toho, že jsem splácela auto. Neohroženě nebo spíš naivně jsem se proto vydala rovnou k výrobcům a prosila jsem je o zboží. K mému úžasu to fungovalo. Prostě jsem je přemluvila, aby mi dali šanci. „Vím, co dělám. Věřte mi, zaplatím vám.“ A to poslední jsem myslela vážně. Kdyby bylo nejhůř, pracovala bych v Deltě přesčas, abych splatila dluhy. Možná jsem vypadala důvěryhodně a naivně, ne jako někdo, kdo je chce obelhat. Věděla jsem, že překypuju
entuziasmem, a navíc tehdy byla jiná doba. Výrobce, jako byli Landlubber a Roughrider v Napa Valley, kteří prodávali krásné rovné manšestráky, asi přesvědčila moje energie a řekli mi: „Dobře, zkusíme to, ale jakmile se jednou opozdíte, anebo, což by bylo horší, si za vámi budeme muset dojít pro peníze, naše spolupráce končí!“

Byla jsem radostí bez sebe, že mi tyhle velké firmy daly šanci. Byla jsem si jistá, že jsem nakoupila správně, že zákazníci určitě přijdou a že já všechno zaplatím. Byla jsem nadšená tím, jak to vedu.

Obchod jsem otevřela bez velké slávy na konci roku 1965. Odpracovala jsem ranní směnu pro Deltu a v půl čtvrté odpoledne jsem otevřela. Nevadilo mi to ani jsem z toho nebyla unavená. Bavilo mě to, protože jsem věděla, že díky *vlastnímu* snažení jsem skutečně rozjela podnikání. Rychle jsem si taky uvědomila, že do hry vstoupilo slovíčko „režijní náklady“. Výdaje jsem musela mít co nejnižší. Jedním ze způsobů, jak je snížit, bylo mít telefonní automat na jednotlivé hovory místo soukromé linky. Firma Pacific Bell mi zadarmo nainstalovala telefon a já jsem nemusela platit každý měsíc účet za telefon. Všichni, kdo si chtěli zavolat, museli za každý hovor nejdřív vhodit do telefonu dolar. Včetně mě. Byl to skvělý způsob, jak sledovat a kontrolovat přinejmenším jeden výdaj.

Když jsem byla v obchodě, sledovala jsem, co se děje, povídala jsem si s každým, kdo zavítal dovnitř, stála jsem na ulici před obchodem, a tak nebylo těžké zachytit nastupující trend: velmi neformální, barevné a levné oblečení. Zjistila jsem, že z prodeje „levného“ oblečení je taky zisk, když jej prodáte dost. Levisky a mikinu si mohla dovolit většina lidí a to se prodávalo jako o závod. Později jsem prodávala i batikované věci, ale ne tolik jako džíny a mikiny. Batikovaly je hipísačky, které jich přinesly vždycky jen pár. Z máminých prvních výtvorů, džínových nebo kostkovaných blejzrů s podšívkou, se stal ohromný hit. Prodávala jsem k tomu i džíny, ale sáčka byla tak populární, že začala šít jenom je. Nikdy nepochopila, že to byla ona, kdo ve své malinké krejčovské dílně v Covingtonu v Louisianě začal alternativní módní trend. Později jsem se jí to snažila vysvětlit. „Mami, nemáš ani ponětí, že jsi díky oblečení, které jsi šila, definovala, jak vypadá celá jedna generace,“ říkala jsem jí. Mnoho ikonických trendů ze 60. let vzniklo u mámina šicího stroje. Přes můj obchod na Haight-Ashbury se pak tyto trendy dostaly do celého světa. Ale pro ni to nikdy nebylo důležité. Ona jen prostě pomáhala své malé holčičce. Podle mě byla umělkyně, která tvořila oblečení mimořádné kvality, pomohla mi rozjet můj butik a obrovskou měrou přispěla k módní revoluci. Lidi, moje máma byl prostě někdo. Vyrobila tolik oblečení, a navíc všechno šila ručně, tak rychle a s takovou péčí a láskou!

Chodila jsem po Haight schválně každý den, protože jsem pozorně sledovala každého, kdo prošel kolem, a snažila jsem se odhadnout, předpovědět nebo ovlivnit, jaké budou nové módní trendy. Když jsem se dívala na lidi kolem sebe, připadala jsem si jako Alenka, před kterou se zhmotnila říše divů. Hustě propletená

a relativně neznámá malá čtvrť měla za chvíli vybuchnout a být vidět v celé zemi. Když tu otevřel MUDr. David Smith svou bezplatnou kliniku (Bůh mu žehnej!), bylo rozhodnuto. Teď už nikdo nemusel odcházet: byli jsme soběstační. Byl tu obchod se zdravou výživou Far Fetched Food Jerryho Sealunda, supermarket A & P na Waller Street a nakonec jsme tu měli i vlastní lékařskou péči. Bylo tu všechno. A kdybych nemusela cestovat, abych doplnila v Mnasidice zboží, asi bych z Haight-Ashbury nevystrčila paty.

Milovala jsem to tam. Všude v okolí panovala neobyčejná atmosféra, duchovní spřízněnost. Nepotřebovala jsem někam odcházet. Do San Franciska přicházelo stále víc mladých lidí, nikdo z nich neodcházel, ale představy veřejnosti o Haight byly kvůli informacím, které se šířily televizí po Americe, jiné. Spíš než jako přátelské, neformální, důvěřivé a mírumilovné lidi, za které jsme se považovali, nás vnímali jako partu líných hipíků bez práce, kteří nedělali nic jiného, než že brali drogy a pořád měli s někým sex. Mimo Haight se o nás začalo mluvit s despektem a lidé na nás začali reagovat hrubě. Náš styl začal vyvolávat obavy a spekulace. Pravda je, že se díky různým skupinkám status quo na Haight proměnil.

Situace se pak vyhrotila ještě víc, protože jsme začali protestovat proti válce ve Vietnamu. Dokážete to pochopit? Stali jsme se terčem opovržení kvůli tomu, že jsme chtěli mír. Dostali jsme nálepku špatných vlastenců. Tehdy jsem nedokázala pochopit, jak tomu mohl někdo věřit. Ano, byli jsme hipíci, kouřili jsme trávu, byli jsme idealističtí snílkové – všechno možné – ale *špatní vlastenci*? Protože jsme protestovali proti válce, v níž každý den umírali lidé po stovkách. Naši bratři umírali a ani jim nebylo jasné proč. Možná to bylo proto, že někde ve zprávách hlásili, že jeden hippie plivnul na vojáka procházejícího na letišti, ale copak toto směšné gesto mělo vypovídat o nás o všech? Probůh, copak v každé skupině aktivistů není pár těch, co se chovají jako neřízená střela? Co bylo z vlasteneckého hlediska špatného na tom, že jsme nechtěli, aby tisíce a tisíce mladých mužů umíraly na nějaké nesprávně naplánované misi? Museli jsme souhlasit s každým rozhodnutím naší vlády, přestože nám naše srdce říkalo, že je to špatně. Bylo nám jasné, že nevyhráváme. A i kdybychom vyhrávali, jakou přesně bychom vyhráli cenu?

Vzpomínám si na jedno odpoledne, kdy jsme vedli rozhovor o Vietnamu s mým strýcem, nevlastním bratrem mé matky, který sympatizoval s konzervativci.

„Víš, neteřinko, byl jsem ve Vietnamu v 7. vzdušné průzkumné rotě v Cam Ranh Bay. Nalítali jsme stovky misí do delty Mekongu.“

„Ani jsem netušila, že jsi opravdu bojoval, strýčku.“

„Řekli nám, že brzy zaútočíme na hlavní zásobovací tepnu. Z velení nám denně tvrdili, že tam vletíme a ta válka skončí.“

„A vletěli jste?“

„Čekali jsme na rozkaz, tolik našich vojáků zabíjely vietnamské gerily. Věděli jsme přesně, kam bychom mohli zaletět a odříznout severovietnamskou zásobovací trasu. Morálka vojáků se zhoršovala a my jsme je začali podezírat, že nechtějí, abychom vyhráli. Zdálo se, že nechtějí, aby to skončilo.“

„Fakt jste to tak všichni vnímali? Věděli jste, co by bylo potřeba udělat, ale nemohli jste?“

Strýček hlasitě polkl. Bylo mi jasné, že se musí přemáhat, aby něco řekl.

„Mohli jsme…, Bože…, mohli jsme ušetřit tolik nevinných lidí. Tolik životů na obou stranách…“ Podíval se na mě a já jsem viděla, že se mu oči zalily slzami. „Nedokážeš si to představit…“ Sevřel rty, v očích měl jen smutek a musel se hodně snažit, aby ho nepřemohly emoce. Cítila jsem, jak se mi svírá hrdlo.

„Je mi to tak líto, strýčku Billy. Je mi tak líto, že sis tím musel projít.“

Ramena mu stoupala a klesala a hřbetem ruky si otíral slzy. Jeho smutek nemůžou popsat žádná slova.

*

Mnasidika se pomalu začínala rozjíždět a moje domácí Judy Duganová, od které jsem si pronajala malinký byt, by se dala snadno označit jako jedna z prvních hipísaček v Americe. Začala do nohavic levisek svého přítele Richarda všívat kašmírový trojúhelník, aby si je mohl pohodlně přetáhnout přes boty. Říkala jsem si, že je to chytré, a poprosila jsem ji, aby stejně přešila některé džíny, které jsem měla na krámě. Pár dolarů a mně se takový risk mohlo vyplatit. Poprosila jsem ji o to, ona to ušila a zanedlouho hodně lidí na Haight začalo nosit naše přešité džíny. Kontrast mezi denimem a kašmírem jsem sice zkraje moc neřešila, ale nakonec

jsem ji poprosila, aby nohavice dole rozpárala a všila tam místo kašmíru podobnou džínovinu. Tenhle typ vlnících se kalhot do zvonu začal být okamžitě populárnější než kalhoty s všitým kašmírem, jen Judy byla kvůli zvyšující se poptávce nevrlá. Pak mi došlo, že ve městě přece sídlí Levi Strauss & Company, bylo to dokonce nedaleko, na Mission Street. Třeba bych je dokázala přesvědčit, aby vyrobili džíny podobné těm přešitým. Byla to odvážná myšlenka, ale nakonec – proč to nezkusit?

Domluvila jsem si s nimi schůzku a přijela jsem na ni v minišatech, vlasy jsem měla do pasu a kolem krku spoustu korálků. Schůzka se však zkraje nevyvíjela dobře. Člověk, se kterým jsem mluvila, se na mě díval dost úkosem.

„Slečno, ééé… jakže se jmenujete?“ zeptal se mě. „Kdo si myslíte, že jste, abyste mohla vylepšovat jedny z nejoblíbenějších džínsů na světě? Prosimvás, slečno… jenom tu mařítе můj čas.“

Jeho odmítnutí bylo tak definitivní a povýšené, že jsem byla smířená s tím, že odejdu bez boje. Ale pak se objevil na scéně samotný šéf Levi Strauss, který si mě pamatoval, když jsem tam před několika měsíci přišla prosit o zboží.

„Zdravím, Peggy, co tu děláte? Další objednávku? Chcete něco?“

„Ano, ale…“ a otočila jsem se k jeho podřízenému, „ale on říká, že to nejde.“

„Co nejde? Řekněte mi, o co jde, a já rozhodnu, jestli to jde, nebo ne.“

Tenhle člověk pravděpodobně nevěděl, jestli platím včas, ale uvědomila jsem si, že by se pravděpodobně doslechl o tom, kdybych neplatila. Tak jsem to zkusila znovu.

„Chtěla bych, jestli byste neuměli vyrobit trochu upravené levisky. Chtěla bych, aby byly dole trochu rozšířené.“

„Uměla byste to nakreslit?“ zeptal se. Kreslení mi nikdy moc nešlo, ale nakreslila jsem dvě rovné nohavice a k nim jsem přikreslila trojúhelník, který začínal několik centimetrů pod kolenem a rozšiřoval se dolů, takže vznikl „zvon“. Vzal náčrtek do ruky, zamumlal a řekl: „Vezmeme to dolů.“

V dílně jsme se potkali se ženou se síťkou přes vlasy, zřejmě vedoucí šiček. Podívala se na můj obrázek, a když dostala otázku, jestli by k tomu uměla nakreslit střih, řekla „ano“.

Když se mě manažer Levi Strauss zeptal „O kolika kusech džínů se tu bavíme?“, musela jsem na něho zůstat koukat s otevřenou pusou, protože on se rychle zeptal znovu: „Tak kolik?“

Slyšela jsme dobře? Oni to pro mě ušijou? Věděla jsem, že kdybych si řekla jen o pár kusů, nebudou na to plýtvat časem. Ale kdybych jich objednala moc, jak bych je zaplatila, kdybych se spletla a neprodala je? Polkla jsem a vyřkla jsem ambiciózní číslo.

Musel vycítit mé napětí. „Budete za tak velkou objednávku schopna zaplatit?“

„Ne předem, ale když mi dáte šanci a dáte mi delší termín na splátky, zaplatím, i kdybych se ve svém odhadu zmýlila.“ Ale byla jsem si skoro jistá, že se nemýlím, protože mým zákazníkům se líbily už ty, které ušila Judy. Teď bych prodávala džíny do zvonu vyrobené profesionálně, a dokonce levisky. Byla jsem zároveň nadšená a zároveň vyděšená, ale řekla jsem si, že byznys je prostě risk, že to tak musím brát.

Už si opravdu nepamatuju, kolikatery jsem objednala. Přece jen už je to spoustu let, ale vzpomínám si, že jsem si uvědomila, že on si na rozdíl ode mě vůbec nebyl jistý, jestli kalhoty tohoto typu můžou mít úspěch.

„Vzhledem k tomu, že jde o zkušební objednávku, co kdybychom se dohodli na tom, že půl roku nebudete dodávat tyhle kalhoty nikomu jinému než mě?“

Usmál se. „Vzhledem k tomu, že nikdo neví, že tyhle džíny vyrábíme, s tím nemám problém.“

Radostí, že budu jediná na zemi, kdo tyhle džíny prodává, jsem se málem složila. To by mohlo být něco velkýho, říkala jsem si. Po padesáti letech můžu říct, že kalhoty do zvonu se zapsaly do historie.“[2]

*

Bydlet na Haight v polovině 60. let znamenalo pohybovat se mezi muzikanty. Rockovými, bluesovými, jazzovými, folkovými a bluegrassovými muzikanty. Tehdy to nebyly hvězdy ani celebrity. Byli to prostě naši sousedi, kluci a holky, které jsme potkávali na ulici. Normálně hráli a pohybovali se venku, hráli v místních sálech nebo zadarmo v parku Panhandle.

Bylo tu cítit hodně energie, za doprovodu hudby se rychle měnila móda, protestovalo se, otáčely se postoje, byly tu LSD i volná láska.

A já jsem to všechno milovala.

Mezi mé nejbližší kamarády patřila moje přítelkyně Kimmie, Bobby Boles, Judy a Richard, Ned a Stella, Cindy Lee, Rock Scully, Danny Rifkin a pět dalších kluků. Nedovi a Stelle, kteří pašovali marihuanu, mě jednou představil náš společný kamarád před Mnasidikou. Ned se na mě podíval a řekl mi: „Rád tě poznávám, Samantho." Chtěla jsem mu říct, že se jmenuju Peggy, ale bylo mi jasný, že *chtěl* říct Samantha, a tak jsem pro ně od té doby byla Samantha Lockhartová. A když se na mě podívala Stella, hned jsem ucítila takřka hmatatelné napojení. Věděla jsem, že ona je Matka země – ne že bych nějakou hledala nebo že by na tom záleželo – ale přímo jsme cítila teplo, které z ní vycházelo. Ukázalo se, že je jednou z nejstatečnějších, nejlaskavějších a nejvelkorysejších lidí, které jsem kdy poznala.

Pět kluků z okruhu mých nejbližších přátel byla divoce vyhlížející banda – patřili do ní Jerry, Bobby, Phil, Pigpen a Bill – ale o nich si povíme něco později.

Dávno před tím, než vznikli Mötley Crüe, byla tahle parta tou pravou nesourodou a divokou bandou. Když jsem je poprvé potkala, byli to milí hoši, kteří bydleli na Ashbury Street, č. p. 710, abych byla přesná. Stella a Ned bydleli v čísle 734. Kimmie a já jsme bydlely v bytě hned za rohem od mého obchodu na Ashbury č. 635, a hned naproti byl byt, kde bydlel Joe McDonald, který se později proslavil jako Country Joe and the Fish, a zpěvačka, která začala zpívat v místní kapele Big Brother and the Holding Company.

Jmenovala se Janis. Byla z Texasu.

*

Bill Graham v té době provozoval v San Francisku divadlo pantomimy a jednoho dne za mnou přišel a povídá: „Udělám tancovačku." Chtěl pozvat nějaké kapely a vybírat dolar vstupného. „Není to moc?" Řekla jsem mu, že ne. A on: „A co dva dolary?" Řekla jsem mu, že ani to ne. A on: „A co tři dolary?" Byla 60. léta a tři dolary byla cena tak akorát.

Když Bill uspořádal první koncert v Longshoreman´s Hall, bylo narváno a bylo to divoké: stroboskopy, obrázky svítící křídou na zemi a stovky lidí na tripu. Druhý den za mnou přišel a povídá: „Víš, co se včera stalo? Vydělal jsem tři tisíce

dolarů.“ Do té doby, tak jsem to aspoň pochopila, byl pořád na mizině. Doslechla jsem se, že jeho rodina zahynula, když se dostali v Německu k moci nacisté, a on se musel životem protloukat sám. „Víš, co udělám?“ A oči se mu zaleskly.

„Nech mě hádat,“ řekla jsem. „Uspořádáš další koncert?“

„Jo.“ Usmál se a poprosil mě, jestli bych v Mnasidice neprodávala na jeho další akci lístky.

Hned jsem souhlasila, protože jsem věděla, že díky tomu přijde do krámu spoustu hipíků a hodně z nich bude potřebovat levisky. A to byl začátek rockových koncertů v San Francisku.

Když si prohlédnete rané psychedelické plakáty na koncerty Billa Grahama, které dělal Wes Wilson, najdete dole napsáno, kde se prodávají lístky, a kromě jiného tam uvidíte Mnasidiku. Lístky jsem pro Billa Grahama prodávala několik let. Když se staráte Billovi o peníze, dobře ho poznáte. A to byl začátek oboustranně výhodné spolupráce mezi mnou a Billem.

Bill tehdy jezdil v Karmannu Ghia, a to nebyl úplně nejspolehlivější vůz. Jednou se chystal do Los Angeles a jeho auto vydávalo takové zvuky, že to vypadalo, že nedojede ani za první kopec. Řekla jsem mu: „Bille, v tom karmannu do LA nedojedeš. Jela jsem tam několikrát a tu cestu tvoje auto nedá.“

V Salinas mu auto kleklo a on mi hned volal. „Měla jsi pravdu,“ řekl mi. „Auto stojí u krajnice…, kouří se z něho.“

„Jdi do nějaký autoprodejny a kup si nový.“

„Myslíš? Nemám si spíš vzít taxík?“

„Nemůžeš jet taxíkem ze Salinas do LA. Kup si auto.“

„A jaký si mám koupit?“

„Já mám ráda porsche, ale ty si kup spíš jaguára.“

Koupil si hnědého Jaguara E a nechal si jej do konce života.